

ΟΙ ΠΑΛΙΕΣ ΦΩΤΟΤΥΠΙΕΣ ΜΟΥ

Ευδοκία Παναγιωτοπούλου

ΡΟΔΟΣ 2017

Οι παλιές μου φωτοτυπίες

της
Ευδοκίας Παναγιωτοπούλου

Ευδοκία Παναγιωτοπούλου
Εικαστικός- Εκπαιδευτικός
info@evdokia.eu
www.evdokia.eu

Απαγορεύεται η ολική
ή τμηματική αντιγραφή αυτού
του έργου με οποιοδήποτε τρόπο
ή μέθοδο, χωρίς την γραπτή
έγκριση της συγγραφέως. Όλα τα
δικαιώματα είναι κατοχυρωμένα.

Αφιερωμένο σε αυτό το μικρό αγόρι.

-Ωχ...Ωχ...σιγά !!!!!!!! Μη με σπρώχνετε άλλο με έχετε τσαλακώσει. Μου χαλάσατε την ζωγραφιά μου, πάει το κόκκινο ψαράκι μου τσαλακώθηκε, το ίδιο έγινε και με τις άσπρες μαργαρίτες μου, τσαλακώθηκαν και αυτές.

-Ε!!! Τι να κάνω και γω, με σπρώχνουν συνεχώς οι καινούργιες που έρχονται σωρηδόν. Συγγνώμη, ήμουν μια φωτοτυπία-κυρία και τώρα ενοχλώ τις διπλανές μου; Συγγνώμη...

-Ήμουν στην κορυφή του σκουπιδοτενεκέ και κοίτα τι μου κάνατε, σπρώχνοντας, σπρώχνοντας με φέρατε στον πάτο και σβηστήκανε τα μαθηματικά μου.

-Τα μαθηματικά σου ;

-Ναι τα μαθηματικά μου, πάνω σε μένα έμαθε πρόσθεση ο Στέργος και αφαίρεση ο Δημήτρης.

-Ποιος Στέργος; Αυτός της Β2;

-Όχι αυτός της Γ2, ο ξανθούλης, που ο παππούς του είναι κουρέας. Ω!!!!!! έχω τσαλακώσει, κουβάρι έγινα.

-Να, να, κοίταξε, έρχονται και οι ορθογραφίες.

-Χα! Χα! Χα! Είναι τα μούτρα τους κάτω.

-Γιατί ποιοι γράφουν ορθογραφία ακόμη;

-Τι ερώτηση!

-Γράφουν πολλές τάξεις. Σήμερα τα πρωτάκια έκαναν πολλά λάθη και η κυρία Ρόζα στενοχωρήθηκε πάρα πολύ, άσε που η Μαρία όλη την ώρα χασμουριόταν.

-Μαρία μου δεν χασμουριόμαστε μέσα στο μάθημα, της θύμιζε η κυρία της.

-Ε!!!!!! Αφού νυστάζω κυρία, αφού.....

-Τι μας λες; Και ο Βίκτωρας νυστάζει αλλά δεν χασμουριέται, απάντησε ο Γιώργος.

-Να! Να! Φτάσανε και οι... αν-ορθογραφίες.

-Κυρίες μου; Για μας λέτε; Εμείς είμαστε οι φωτοτυπίες της ορθογραφίας, μαθαίνουμε τα παιδιά να γράφουν σωστά το μάθημα της γλώσσας πάνω μας.

Δεν είμαστε φωτοτυπίες ότι και ότι!

-Μμμμμ! Τι μας λες; Όλες φωτοτυπίες από περασμένα μαθήματα είμαστε, μεταχειρισμένες. Όλες μεταφέραμε γνώσεις και όλες δυστυχώς είμαστε πεταμένες στον ίδιο σκουπιδοτενεκέ του σχολείου.

-Μη σπρώχνετε παρακαλώ, έχω τσαλακώσει εντελώς, έλεος πια, δεν καταλαβαίνετε ότι υποφέρω;

-Ναι έχεις δίκιο αλλά γίναμε πιο πολλές τώρα. Να δες, ήρθαν και από το τέστ της Ελληνικής Ιστορίας των μαθητών της έκτης τάξης του πάνω ορόφου.

-Πως είναι αυτές;

-Τι να είναι; Κατακόκκινες, γεμάτες διορθώσεις, είχε αγώνα ποδοσφαίρου χθες και ίσως τα παιδιά βλέπανε τηλεόραση. Ο δάσκαλος τους ο κύριος Τάσος είχε τα νεύρα του από το πρωί.

-Μα τι θα γίνει με σας παιδιά; Γιατί δεν διαβάσετε, πώς θα πάτε στο γυμνάσιο του χρόνου, κάθε μέρα τα ίδια θα λέμε;

Πέρασε λίγη ώρα με γκρίνια. Οι φωτοτυπίες άρχισαν να ζεσταίνονται μέσα στον κάδο απορριμμάτων ώσπου ξαφνικά ένας ήχος ακούστηκε από μακριά να πλησιάζει.

Τικ, τικ, τικ...

-Τι είναι αυτό;

-Τι ήχος είναι αυτός που ακούγεται; Από πού έρχεται;

-Βλέπω μια κυρία να πλησιάζει είπε η φωτοθρησκευτικά που είχε κρεμαστεί σχεδόν η μισή έξω από τον σκουπιδοτενεκέ των φωτοσκουπιδιών. Τα τακούνια της ακούγονται καθώς έρχεται προς τα εδώ.

-Έρχεται;;; Ω θεέ μου πάλι θα μας φορτώσει με άχρηστα χαρτιά και αυτή. Αααα!!! Δεν αντέχω άλλο, έσκασα εδώ μέσα.

-Πώς είναι αυτή; Τι κρατάει; Πείτε και μένα, δεν βλέπω... δεν βλέπω είπε η φωτομαθηματικός.

-Τετράγωνο μυαλό, όλα να τα μαθαίνεις θέλεις.

-Τι να σου πω τώρα είπε η φωτοτέστ ιστορίας. Να! μια κατσαρούλα κουρασμένη κυρία είναι που έρχεται προς τα δω χαμογελώντας.

-Χαμογελώντας

-Ε! είδαμε και κάποιον να χαμογελάει εδώ μέσα επιτέλους.

-Τι κρατάει; Τι κρατάει;

-Τίποτε, τίποτε από χαρτί. Μια άδεια πλαστική σακούλα έχει στο χέρι της και την κουνάει πέρα δώθε.

-Κλείσε γρήγορα το καπάκι να μη δει τα χάλια μας. Δες πως καταντήσαμε; Ποιες; Εμείς!!! Οι φωτοτυπιούλες, που μεταφέραμε την γνώση γραπτή πάνω μας για να μορφωθούν τα παιδιά. Τι αχαριστία! Μας πετάνε στους σκουπιδοτενεκέδες του σχολείου και τώρα είμαστε οι άχρηστες, οι παλιοφωτοτυπίες.

-Κλείσε, κλείσε έφτασε πολύ κοντά, δεν θέλω να μας δει εδώ μέσα.

Κλάπ, έκλεισε το καπάκι δεν ακούγεται κιχ, σκοτάδι παντού.

Ο ήχος από τα παπούτσια της κυρίας σταμάτησε δίπλα τους και ...ωωωπ άνοιξε το καπάκι. Πλημμύρισαν από φως οι τσαλακωμένες φωτοτυπίες.

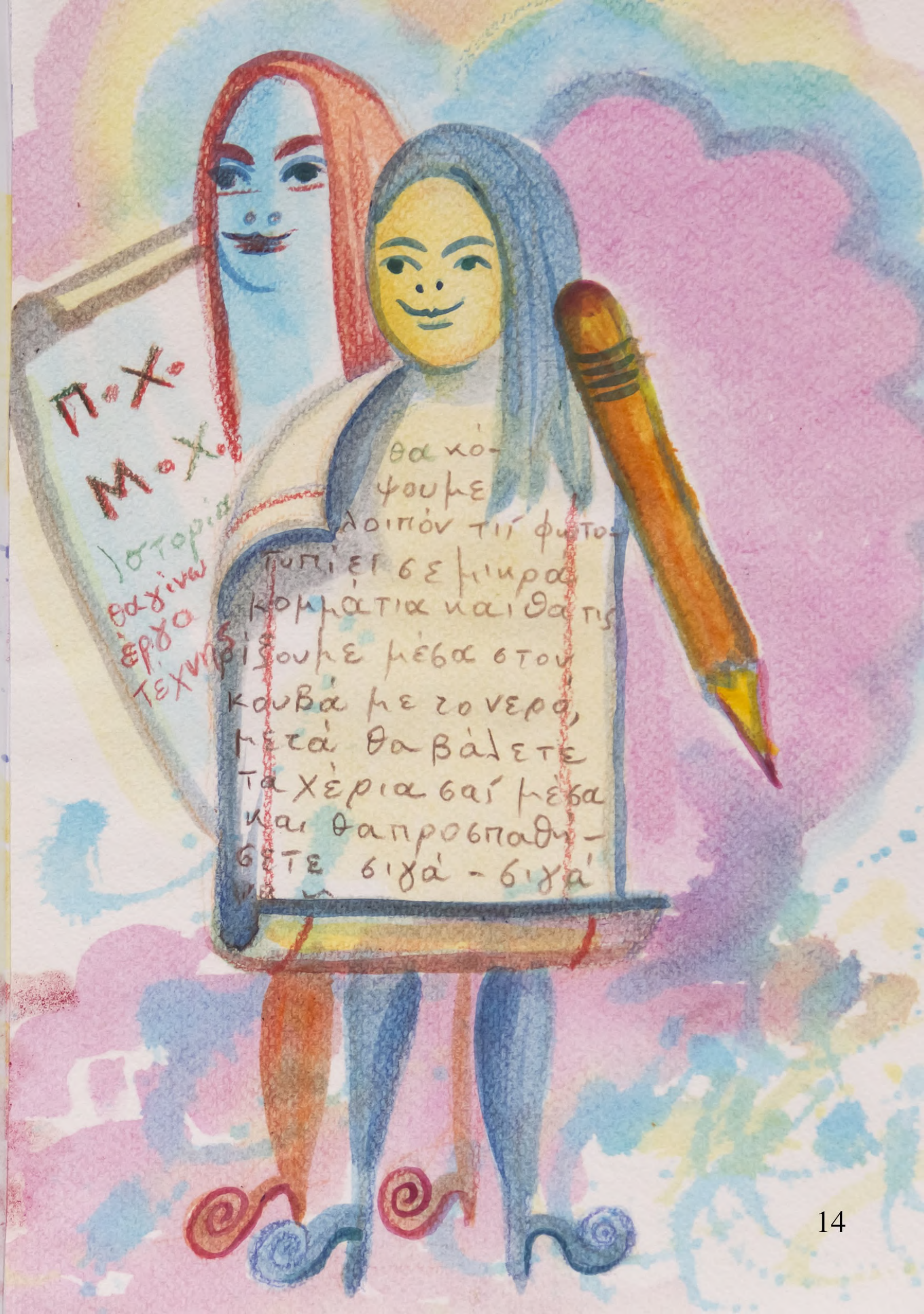
-Α! τι τύχη που έχω σήμερα, σκέφτηκε, είναι γεμάτος ο τενεκούλης μου, για να δω τι έχουμε σήμερα; Συνωστισμός, πω πω τι βλέπω είπε η κυρία και έβαλε το χέρι της μέσα μονολογώντας. Φωτοτυπιούλες! Ααα! Τα κορίτσια μου, για ελάτε εδώ εσείς και σας ψάχνω όλη μέρα.

Είναι η κυρία των εικαστικών, την γνωρίζουν όλα τα χαρτιά γιατί τα χέρια της είναι πάντα γεμάτα χρώματα και φοβούνται να μη τα λερώσει. Έβγαλε όλες τις φωτοτυπίες έξω και τις τακτοποίησε μία, μία μέσα στην πλαστική της σακούλα. Όσες δεν χώρεσαν τις πήρε στην αγκαλιά της και όλοι μαζί πήγαν στο εργαστήριο της, στο δεύτερο όροφο.

Άνοιξε τα παράθυρα μουρμουρίζοντας:

-Πω πω!!! Άργησα, θα με περιμένουν τα παιδάκια μου, πάω να τα φέρω, έχουμε πολύ δουλειά σήμερα.

Ακούμπησε τις φωτοτυπίες πάνω στο τραπέζι και έφυγε τρέχοντας. Τότε από το ανοιχτό παράθυρο φύσηξε αέρας δυνατός και όλες οι φωτοτυπίες βρεθήκανε με μιας κάτω στο πάτωμα.

Η πόρτα έκλεισε δυνατά, οι φωτοτυπίες κοιτάχθηκαν τρομαγμένες. Από τον κουβά στην αγκαλιά της κυρίας και από το τραπέζι κάτω στο πάτωμα. Τι σου είναι η ζωή, αλλάζουν τα πράγματα συνέχεια, πότε πάνω, πότε κάτω. Όμως έχουν μια ελπίδα ότι δεν θα μείνουν στο πάτωμα. Αυτή η γυναίκα τις είπε “κορίτσια μου”, άσε που... χαζογελάει όλη την ώρα, δεν μπορεί να είναι κακιά. Όλα τα παιδιά την αγαπούν, ακόμη και ο Συμεών... Χα χα χα.

-Τι θα μας κάνουν τώρα; Γιατί μας έφερε εδώ, είπε η φωτομαθηματικά.

-Ας μου κάνουν ότι θέλουν είπε η φωτοτεστ ιστορίας, εδώ είναι ωραία, βλέπω τον ήλιο και παντού υπάρχουν παιδικές ζωγραφιές.

-Εσένα πάντα σου άρεσαν οι περιπέτειες, είπε μια τσαλακωμένη άσπρη φωτοτυπία.

-Ε, τι να κάνουμε τώρα, εμένα διαλέξανε τα παιδιά να κάνουν το τέστ ιστορίας. Πόλεμος, ειρήνη, ανάπτυξη, φτώχεια, δυστυχία, όλα από πάνω μου περνάνε. Γράφεται η ιστορία στο λευκό πρόσωπο μου... Εεε! Στο λευκό χαρτί μου ήθελα να πω.

Ακούγονται πάλι τα βήματα της κυρίας και κάποιοι τρέχουν μαζί της. Γύρισε, βάζει βιαστικά το κλειδί στην πόρτα και πριν καλά, καλά προλάβει να την ανοίξει ένα βουητό ακούγεται που πέφτει με ορμή πάνω στην πόρτα η οποία ανοίγει διάπλατα. Είναι τα παιδιά της Δ2, άλλο ουρλιάζει, άλλο τσιρίζει, άλλοι μαλώνουν, άλλοι γελάνε.

Κάθε φορά τα ίδια, σέρνουν με θόρυβο τις καρέκλες τους για να καθίσουν. Η κυρία τους κοιτάζει με χαμόγελο που δεν αργεί να εξελιχθεί σε απελπισία. Πολλές φορές κρατάει το κεφάλι με τα δύο της χέρια. Κάθεται στην άκρη και περιμένει, περιμένει τα παιδιά που σιγά σιγά ηρεμούν και την κοιτάζουν. Τα κοιτάζει και αυτή σιωπηλή. Δεν λέει τίποτε απλώς τα κοιτάζει...

-Κυρία!!! Γιατί δεν μας μιλάς, τι έπαθες κυρία;

-Τι να πω Φωτάκη, που είναι η καλημέρα σας; Τι έχουμε πει; Που είναι η ευγένεια και ο σεβασμός; Κάθε φορά τα ίδια θα λέμε;

Κάνει μερικά βήματα προς το τραπέζι της και παίρνει μερικές φωτομαθηματικά στο χέρι της και τους ρωτάει:

-Τι είναι αυτό που κρατάω παιδιά.

-Παλιές φωτοτυπίες κυρία, είναι άχρηστες και δεν τις θέλουμε άλλο, είναι για πέταμα . Ήταν πεσμένες κάτω και τις μαζέψαμε. Να τις πάμε στον κάδο;

Οι καημένες οι φωτοτυπίες άρχισαν να τρέμουν.
Ω θεέ μου! Πάλι ο κουβάς μας περιμένει... Δεν μας
θέλουν άλλο, τι τους κάναμε και μας λένε
άχρηστες.

-Σας το είπα εγώ είπε η φωτοορθογραφία δεν μου
αρέσει αυτή η κατσαρή κυριούλα! Μμμ... Όλο
συμβουλές είναι... Κουράγιο συναδέλφισες.

Η κυρία σηκώνει ψηλά τις φωτοτυπίες με το δεξί
της χέρι και λέει δυνατά:

-Όχι δεν θα τις πετάξουμε πάλι, από τον
σκουπιδοτενεκέ του σχολείου τις μάζεψα για να τις
μεταμορφώσουμε σε έργα τέχνης.

Τα παιδιά κοιτάχθηκαν με απορία.

-Πώς κυρία ρώτησε η Περσεφόνη, τι θα κάνουμε
με αυτά τα παλιόχαρτα, είναι λερωμένα,
τσαλακωμένα, τα έργα τέχνης είναι όμορφα
πράγματα και γίνονται από καθαρό χαρτί και
χρώματα.

-Το χαρτί... Το χαρτί επανέλαβε η κυρία, μπορεί να
μου πει κάποιος τι είναι το χαρτί και που το
βρίσκουμε; Τι υλικό είναι;

-Ε! τι είναι; Το χαρτί είναι από χαρτί και το
βρίσκουμε στο βιβλιοπωλείο είπε η Δάφνη.

Γέλασαν τα παιδιά, κοιτάχθηκαν κάνοντας
μορφασμούς μεταξύ τους αλλά δεν μιλούσε
κανένας.

Η κυρία των εικαστικών απελπίστηκε.

Ξαφνικά ο Σωτήρης πήρε φόρα και σχεδόν θυμωμένος είπε δυνατά...

-Ξύλο είναι και το βρίσκουμε στο δάσος.

-Μπορείς να μας πεις περισσότερα Σωτηράκη, είπε χαρούμενη η κυρία, να μάθουμε κι εμείς καινούργια πράγματα;

Οι γνώσεις πρέπει να ανταλλάσσονται δηλαδή και να δίνω και να παίρνω, έτσι προχωρούμε μπροστά.

-Ναι θα σας πω ότι θυμάμαι. Είδα ένα ντοκιμαντέρ στην τηλεόραση που έδειχνε πως οι άνθρωποι κόβανε τα δένδρα στο δάσος για να φτιάξουν σανίδες και χαρτί. Τα χονδρά ξύλα, τους κορμούς δηλαδή, τα κάνανε σανίδες για διάφορες κατασκευές και έπιπλα. Τα κλαδιά αφού τους έβγαζαν την φλούδα τα άλεθαν σε τεράστιες μηχανές. Μετά, αυτό το τριμμένο αλευρόξυλο το έβαζαν μέσα σε μεγάλους κάδους με νερό, το έπλεναν για να φύγουν οι διάφορες άχρηστες ουσίες και μετά έμενε καθαρός ξυλοπολτός. Μέσα σε αυτόν τον ξυλοπολτό οι άνθρωποι που ήταν οι τεχνίτες, έβαζαν κόλλα και χρώματα και με αυτό το υλικό έφτιαχναν το χαρτί. Όλα τα παιδιά χειροκρότησαν τον Σωτήρη. Αυτός κατακόκκινος και χαμογελαστός κάθισε στη θέση του. Η κυρία έλαμπε από τη χαρά της, αγκάλιασε το παιδί και του είπε πόσο περήφανη είναι γιαυτόν. Έτσι κάνει πάντα καμαρώνει για τα παιδιά της και λέει ότι είναι τ'αστέρια της.

Οι φωτοτυπίες άρχισαν να σκουντά η μία την άλλη και σιγοψιθυρίζανε: το άκουσες είμαστε από ξύλο και ζούσαμε στο δάσος!

-Όχι δεν ζούσαμε στο δάσος, ήμασταν το δάσος και για να γίνουμε χαρτί, έκοψαν τα δένδρα οι άνθρωποι. Μας έκοψαν! Άραγε τι δένδρα ήμασταν; Σε ποια χώρα ζούσαμε;

-Τι άλλο θα ζήσουμε ακόμη θεέ μου;

-Εγώ είμαι πολύ περίεργη για το τι θα γίνει παρακάτω είπε η φωτοιστορία.

Η κυρία λοιπόν πήρε μερικές φωτομαθηματικά στα χέρια της και είπε:

-Θέλω να προσέχετε όλοι σε αυτά που θα πω γιατί όπως ξέρετε η ώρα μας είναι πολύ λίγη, σαράντα πέντε λεπτά την εβδομάδα δεν προλαβαίνω ούτε τα ονόματα σας να μάθω, εργάζομαι σε δύο σχολεία και έχω πεντακόσιους περίπου μαθητές. Θα κόψουμε λοιπόν τις φωτοτυπίες σε μικρά κομμάτια και θα τις ρίξουμε μέσα στον κουβά με το νερό. Μετά θα βουτήξετε τα χέρια σας μέσα και θα προσπαθήσετε σιγά, σιγά να λιώσετε το μουσκεμένο πια χαρτί.

Το χαρτί από τις φωτοτυπίες γίνεται πολύ μαλακό και διαλύεται εύκολα. Το νερό θα γίνει μαύρο από το μελάνι και τα χρώματα που θα ξεβάψουν από τις φωτοτυπίες. Όλος ο χαρτοπολτός θα είναι λίγο άσχημος και γιαυτό τον λόγο εμείς θα τον βάλουμε στο σουρωτήρι των μακαρονιών για να φύγει το μαύρο νερό.

Θα γεμίσουμε τον κουβά με καινούργιο καθαρό νερό και θα βάλουμε τον χαρτοπολτό πάλι μέσα. Αυτό θα το κάνουμε δύο – τρεις φορές ακόμη αν θέλουμε να γίνει κάτασπρος. Όταν ο πολτός είναι καθαρός μας δημιουργεί μια ευχάριστη αίσθηση και στο να τον βλέπουμε και στο να τον δουλεύουμε.

Θα βάλετε πάλι τα χεράκια σας μέσα και παίζοντας με το χαρτί θα προσπαθήσετε να το διαλύσετε πιο πολύ για να έχουμε ένα ωραίο εύπλαστο υλικό το οποίο θα το βάλουμε πάλι στο σουρωτήρι για να φύγει το νερό.

-Εγώ μπερδεύτηκα κυρία δεν θυμάμαι τίποτε, είπε η Ευγενία και άρχισε να κλαίει.

-Πρέπει να μας τα πεις πάλι κυρία και εγώ έχω πρόβλημα, είπε η Σωτηρία. Αλλά γιατί να κλαις Ευγενία αφού η κυρία είπε ότι πάντα πρέπει να προσπαθούμε και αυτή θα είναι δίπλα μας για να μας βοηθάει.

-Κυρίαααα να πάω τουαλέτα; Είπε ο Βασίλης.

-Όχι δεν θα πας τουαλέτα Βασίλη, κάθε φορά που θέλεις να αποφύγεις κάτι πας τουαλέτα, εδώ θα μείνεις και όλοι μαζί θα παίζουμε το παιχνίδι της ανακύκλωσης φτιάχνοντας μικρά έργα τέχνης είπε η κυρία.

-Α!!! όλο εκπλήξεις είστε κυρία είπε ο Ιάσωνας, το περίμενα εγώ ότι κάτι μας κρύβετε. Θυμάμαι που όταν ήρθατε για πρώτη φορά στο σχολείο μας είπατε ότι τα εικαστικά μας θα είναι παίζω και

μαθαίνω. Μου αρέσει πολύ η ιδέα σας κυριούλα.

-Ανακύκλωση; Τι είναι ανακύκλωση, είπε τρομαγμένος ο Στέργος, εγώ δεν θυμάμαι.

-Μας το είπε η κυρία Δήμητρα χθες Στέργο, ανακύκλωση είναι όταν φτιάχνουμε καινούργια πράγματα από άχρηστα και παλιά.

-Ότι θα έφτιαχνα έργα τέχνης από ανακύκλωση του χαρτιού των φωτοτυπιών δεν το είχα σκεφτεί ποτέ, είπε ο Κυριάκος.

Σηκώθηκε και όρμισε προς την κυρία αγκαλιάζοντας την.

-Έλα, έλα Κυριάκο μου και μια που σηκώθηκες πάρε όσα χαρτιά μπορείς και μοίρασέτα στα παιδιά για να τα κόψουνε μικρά, μικρά κομματάκια.

Οι φωτοτυπίες μόλις το άκουσαν λιποθύμησαν. Πρώτες συνήλθαν οι φωτοτυπίες των μαθηματικών.

-Όχι δεν φοβόμαστε είπαν, θα κάνουμε ένα μπανάκι να ξεβρωμίσουμε, να ασπρίσουμε και να ενωθούμε πάλι όλες μαζί.

Θα γίνουμε πάλι χαρτοπολτός. Από ξύλο δηλαδή. Χα, χα, χα! Θα αλλάξουμε σχήμα.

Οι φωτοτυπίες των αγγλικών ήταν κατακόκκινες και κρατιόνταν

από τις φωτοιστοριές που ήταν κοντά στο παράθυρο.

-Όλγα πήγαινε μαζί με άλλους δύο να φέρετε νερό και να γεμίσετε τον κουβά και την μεγάλη κόκκινη λεκάνη.

Τα παιδιά στρωθήκανε στη δουλειά και σχίζοντας τα χαρτιά, άλλοι τραγουδούσαν χαρούμενοι και άλλοι ανταγωνίζονταν μεταξύ τους ποιος θα κόψει τα πιο πολλά. Αφού γεμίσανε όλα τα δοχεία με το νερό, ο Βαγγέλης με την Δέσποινα μαζεύανε το κομμένο χαρτί και το ρίχνανε μέσα στο νερό.

-Ελάτε παιδιά, ελάτε να ανακατέψουμε το χαρτί και να το διαλύσουμε.

Πρώτη πήγε η Ευγενία, έβαλε τα χεράκια της μέσα στο νερό και τσίριζε χαρούμενη.

-Μου αρέσει, μου αρέσει πολύ, είναι τόσο μαλακό το χαρτί. Οι φωτοτυπίες έγιναν ένας πολτός σχεδόν άσπρος. Έτρεξαν όλοι να βάλουν τα χεράκια τους στο νερό.

-Δηλαδή τώρα κάνουμε ανακύκλωση;

-Ναι κάνουμε ανακύκλωση, ο δεύτερος κύκλος, πάλι από την αρχή. Ο πρώτος ξεκίνησε από το δάσος και ο δεύτερος από τον σκουπιδοτενεκέ του σχολείου.

Ο χαρτοπολτός ετοιμάστηκε σε χρόνο μηδέν.

- Τώρα πρέπει να αποφασίσετε τι έργα θα κάνουμε, αλλά επειδή είμαστε ομάδα θα κάνουμε όλοι το ίδιο θέμα και όποιος τελειώνει πρώτος θα βοηθάει αυτούς που μένουν πίσω. Σύμφωνοι; Πως το λέμε αυτό;

-Αλληλεγγύη κυρία, συνεργασία κυρία, αγάπη κυρία.

-Μμμ, τι να κάνουμε; Πιατάκια; Όχι, όχι καλύτερα να κάνουμε μπαλάκια, ή μήπως να κάνουμε ζωάκια, μια γατούλα ας πούμε; Εσύ τι λές κυρία;

-Εγώ νομίζω ότι πρέπει να πάμε σιγά, σιγά γιατί δεν γνωρίζετε την τεχνική. Αυτό που θα μάθουμε σήμερα είναι μία τεχνική της γλυπτικής με υλικό τον χαρτοπολτό. Ξεκινάμε λοιπόν με κάτι που φαίνεται εύκολο για να γνωρίσουμε το υλικό μας. Θα προσπαθήσουμε, θα κάνουμε τα λάθη μας και μετά θα πάμε παρακάτω στα πιο δύσκολα.

Τα παιδιά αποφάσισαν να φτιάξουν από ένα μπαλάκι ίσα που να χωράει στη χουφτίτσα τους και μετά να το ζωγραφίσουν όταν στεγνώσει με τα πινέλα, ο καθένας όπως θέλει και με ότι χρώματα θέλει.

-Δεν μπορώ διαλύεται, κλαψούριζε η Αγγελική.

-Προσπάθησε, πιεσέτο προς τα μέσα και ο χαρτοπολτός θα κολλήσει, θα δέσει.

Το περβάζι του παραθύρου γέμισε από μικρά άσπρα μπαλάκια.

Εκεί θα τα βλέπει ο ήλιος κάθε μέρα και μετά από δύο εβδομάδες που θα είναι στεγνά θα ζωγραφιστούν και θα γίνουν πολύχρωμα. Οι φωτοτυπίες τώρα είναι όλες μαζί σφιχταγκαλιασμένες και χαρούμενες, αλλάξανε σχήμα και χρώμα.

-Επιτέλους πραγματοποιήθηκε το όνειρο μου είπε η φωτογράφος, θα είμαι για πάντα έργο τέχνης και θα ζω σε ένα παιδικό δωμάτιο γεμάτο φως και παιγνίδια.

-Είμαι ευτυχισμένη. Ζήτω τα εικαστικά δεν θα γυρίσω πια στο σκουπιδοτενεκέ, θα ζω με ένα παιδάκι.

Η κυρία τους υποσχέθηκε πως αν θα μαζεύουν τις παλιές φωτοτυπίες τους θα φτιάξουν και άλλα γλυπτά.

Όλοι είχαν να προτείνουν κάτι και ξαφνικά χτύπησε το κουδούνι. Πετάχτηκαν όλοι όρθιοι και η κυρία μόλις που πρόλαβε να ανοίξει την πόρτα για να μη ποδοπατηθούν.

Ο μεγάλος νικητής είναι το διάλλειμα, σκέφτηκε.

-Γεια σας παιδιά. Την επόμενη φορά όλα αυτά που είπαμε σήμερα θα τα γράψουμε αναλυτικά για να τα θυμάστε.

Μόνη της μιλούσε η κυρία, την άκουγαν μόνο οι παλιές φωτοτυπίες... Τα μπαλάκια ήθελα να πω.

Η αίθουσα είχε αδειάσει από τα παιδιά...

Γεια σας παιδιααά!

